

Sukuseuran puheenjohtaja Matti Kämäräisen puhe 1.8.2026 | Rantasalmi, Järvisydän

Arvoisat sukulaiset, hyvät Kämäräiset!

On ilo toivottaa teidät tervetulleiksi jälleen sukkokokoukseen tänne Rantasalmelle!

Sukuseuramme on jo yli 60 vuotta vanha. Se on pitkä aika. Ilman seuran työtä emme tuntisi juuriamme niin hyvin kuin tänään. Jokaiseen vuosikymmeneen mahtuu arvokasta toimintaa.

Muutamat teistä muistavat, kuinka valtava ponnistus sukukirjan tekeminen oli. Tietoja kerättiin vuosien ajan eri puolilta Suomea. Ihan kaikkien tietoja ei saatu mukaan. Välillä saatiin myös siitä kriittistä palautetta. Silti syntyi ainutlaatuinen teos, joka säilyttää osan sukumme historiasta tuleville sukupolville.

Kuva: Mari Makkonen

Aika on kuitenkin muuttunut. Sukukirjan päivittäminen ei enää ole yhtä yksinkertaista. Kustannukset ovat kasvaneet, ja tietosuojavaatimukset ovat aivan toisenlaiset kuin kirjaa tehtäessä. Ehkä meidän ei tarvitsekaan enää tavoitella uutta sukukirjaa samanlaisena kuin ennen.

Sen sijaan olemme löytäneet uusia tapoja tutkia juuriamme. Geenitutkimus on avannut meille näkymiä, joita emme olisi osanneet kuvitellakaan vielä muutama vuosikymmen sitten. Se on täydentänyt sukututkimusta aivan uudella tavalla ja osoittanut, kuinka laaja ja monimuotoinen sukumme on.

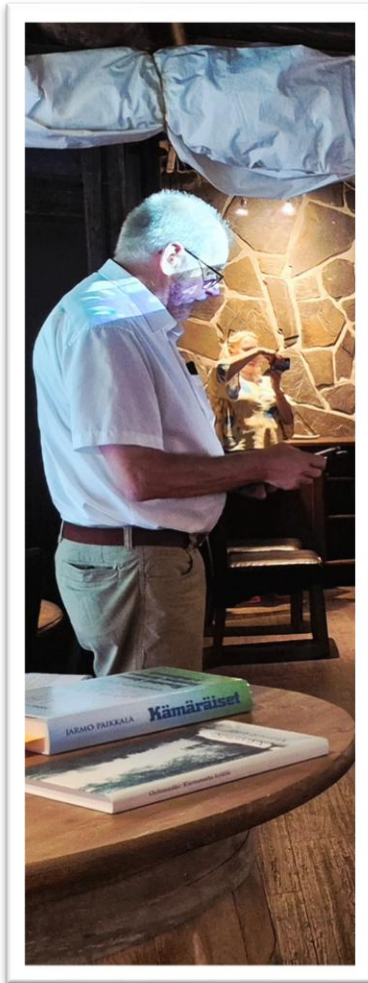
Hyvät sukulaiset

Uskon, että olemme jälleen uuden vaiheen kynnyksellä. Ensimmäiset vuosikymmenet olivat sukutietojen kokoamisen aikaa.

Tämä vuosituhat toi mukanaan geenitutkimuksen. Seuraavaksi voisi alkaa tarinoiden aika. Haluan asian heittää keskusteluun.

Sukuseuran puheenjohtajana johdan yhdistyksen hallitusta – olen saanut hetkeksi tehtäväkseni olla sukupolvien välisen viestikapulan kantaja. Haluan nyt nostaa esille keskusteluun uusia toimintamuotoja ihan yhdistyksemme jatkuvuutta ajatellen.

Meillä on paljon enemmän yhteisiä kokemuksia kuin mitä on nimiä sukutauluissa. Meillä on kertomuksia ihmisistä, jotka elivät menneillä vuosisadoilla talonpoikina, seppinä ja käsityöläisinä. Viime vuosituhaten jälkipuoliskolla monelle sukumme nuorelle tuli mahdolliseksi opiskella pidemmälle.

Kuva: Heli Parviainen

Esi-isämme rakensivat koteja, viljelivät maata, tekivät työtä käsillään ja kasvattivat perheitään aikana, jolloin elämä oli usein paljon raskaampaa kuin nykyään.

Heidän elämänsä ei ole vain historiaa. Se kertoo siitä, mistä olemme tulleet.

Toivonkin, että tulevaisu sukukokouksissa kuulemme yhä enemmän kertomuksia esi-isiemme elämästä. Ei vain sukuuetteloita, vaan tarinoita ihmisistä, heidän työstään, arjestaan, iloistaan ja vaikeuksistaan. Historia herää eloon silloin, kun sen keskellä näkyy ihminen.

Yhtä tärkeää on tallentaa myös meidän omaa aikaamme.

Moni täällä mukana oleva on elänyt lapsuutensa maailmassa, joka tuntuu tämän päivän lapsista lähes uskomattomalta. Moni on kulkenut pitkiä koulumatkoja jalan tai suksilla. Lapsina osallistuttiin töihin, autettiin kotona ja opittiin vastuuta jo varhain. Leikit keksittiin itse, eikä taskussa ollut puhelinta eikä kotona tietokonetta.

Olen huomannut, että juuri nämä asiat kiinnostavat omia lapsenlapsiani kaikkein eniten. He eivät ensimmäiseksi kysy sukutaulusta, vaan siitä, millaista elämä silloin oikeasti oli.

Ehkä siinä onkin meille tärkeä viesti.

Nuoret eivät välttämättä innostu historiasta samalla tavalla kuin me. Mutta he kiinnostuvat tarinoista, ihmisistä ja siitä, miten ennen elettiin. Meidän tehtävämme ei ole odottaa, että nuoret mukautuvat meidän toimintatapoihimme. Meidän on osattava mukautua heidän maailmaansa.

Jos onnistumme siinä, sukuseuralla on hyvä tulevaisuus.

Mutta tänään toivoisin, että puhuisimme myös tulevaisuudesta. Onhan tämän päivän ohjelmassakin kaksi aihetta 2040-luvulle suunnattuna.

Millaisen sukuseuran haluamme jättää niille, jotka tulevat meidän jälkeemme? Pientä osviittaa saimme talvella tehdyn kyselyn myötä. Sen antia esitellään vielä tänään iltapäivän kokouksen yhteydessä. Olkoon tämä puhe meille herätteenä hyvään keskusteluun.

Sukuseuran tulevaisuus ei ratkea sillä, kuinka monta jäsentä meillä on juuri tänään. Se ratkeaa sillä, kokeeko tämän päivän lapsi tai nuori, että tämä on myös hänen sukuseuransa.

Meidän tehtävämme ei ole ainoastaan säilyttää menneisyyttä. Meidän tehtävämme on rakentaa siltä menneisyydestä tulevaisuuteen.

Toivon, että kun sukuseuramme joskus viettää satavuotisjuhlaansa. Joku silloin pitää avauspuhetta. Ehkä hän ei ole vielä tänään edes syntynytäkään. Toivon, että hän voi silloin sanoa, että tämän sukuseuran jäsenet osasivat aikanaan katsoa eteenpäin yhtä rohkeasti kuin taaksepäin.

Silloin olemme onnistuneet.

Toivotan meille kaikille antoisaa sukukokousta, hyviä keskusteluja ja ennen kaikkea iloa siitä, että saamme jälleen kokoontua yhteen.